

Maestra
L.S. Hilton
Copyright © 2016 L.S. Hilton

2017 L S Hilton

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză de Zaffre,
un imprint al Bonnier Publishing Fiction, Londra.

Scriitoarea și-a declarat drepturile pentru a fi identificată
ca autoare a acestei cărți.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Maestra
L.S. Hilton

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Camelia Bădașcu
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILTON, L.S.

Maestra / L.S. Hilton;
trad.: Livia Olteanu - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-3411-5

I. Olteanu, Livia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

L.S. HILTON

Maestra

Traducere din limba engleză
Livia Olteanu

capitolul 1

Dacă m-ați întreba cum a început totul, aș putea spune cu sinceritate că prima oară a fost pură întâmplare. Era cam șase seara, ora la care orașul fremăta de aglomerație, și, deși pe străzi bătea vântul tăios al unei mizerabile luni de mai, atmosfera din stație era apăsătoare și umedă, sufocată de tabloide aruncate și de ambalaje de fast-food, cu turiști nervoși, îmbrăcați în haine lejere și țipătoare, înghesuiți printre navetiștii resemnați și palizi. Așteptam pe peronul metroului din Green Park către Piccadilly, după încă un început fantastic al unei săptămâni minunate de intimidări și priviri arogante la superfabulosul meu loc de muncă. În timp ce garnitura de pe partea opusă se îndepărta, mulțimea a fost cuprinsă de un oftat colectiv. Afișierul anunța că următorul metrou era blocat în Holborn. Se aruncase cineva pe șine, probabil. Și poate că se gândeau cu toții: „Da, tipic”. De ce trebuia să se arunce la o oră de vârf? Pasagerii de pe partea cealaltă plecau, printre ei o fată cu tocuri foarte înalte și o rochie mulată de un albastru electric. M-am gândit că era colecția Alaia de anul trecut, de la Zara. Probabil că se îndrepta către piața Leicester împreună cu restul de țărănoi ratați. A avea un păr extraordinar de bogat, o coamă voluminoasă de extensii mov legate cu un fel de fir auriu între ele, care atrăgea lumina neonului.

- Judee! Judy! Tu ești?

Entuziasmată, îmi făcea cu mâna. M-am prefăcut că nu o aud.

- Judy! Uită-te înapoi!

Lumea se uita la ea. Fata venise periculos de aproape de linia galbenă de siguranță.

- Sunt eu, Leanne!

Te strigă prietena ta, a spus femeia de lângă mine, săritoare.

- Ne vedem sus într-un minut!

Nu mai auzeam prea des voci ca a ei. Nu mă așteptasem să o mai aud vreodată pe a ei. Era clar că nu avea să renunțe, iar metroul nu dădea semne că ar apărea, așa că mi-am aranjat servieta de piele pe umăr și mi-am făcut loc prin mulțime. Mă aștepta pe pasarela dintre peroane.

- Bună! Mi s-a părut mie că ești tu!

- Bună, Leanne, am încercat să răspund delicat.

S-a împiedicat făcând ultimii pași spre mine și și-a aruncat brațele în jurul meu de parcă eram sora pe care nu o mai văzuse de mult.

- Uită-te la tine! O profesionistă. Nu știam că locuiești în Londra!

Nu i-am spus că asta se întâmpla probabil din cauză că nu mai vorbisem cu ea de un deceniu. Prietenii de pe Facebook nu prea erau genul meu și nici nu voiam să mi se aducă vreodată aminte de unde plecasem.

Apoi m-am simțit ca ultima nemernică.

- Arăți grozav, Leanne. Îmi place părul tău.

- De fapt, nu mi se mai spune Leanne. Acum sunt Mercedes.

- Mercedes?! Ce... frumos. Mie, de obicei, mi se spune Judith. Sună mai matur.

- Ei, da, uită-te la noi, nu? Suntem mature.

Nu cred că știam, atunci, cum era să fii așa. Mă întreb dacă ea știa.

- Auzi, mai am o oră până încep serviciul. „Serviciu.“ Vrei să bem ceva? Să mai stăm de vorbă?

Aș fi putut spune că eram ocupată, că mă grăbeam, să-i iau numărul de telefon de parcă aș fi avut de gând să o sun. Dar unde trebuia să mă grăbesc? Și era ceva în vocea ei, ciudat de confortabil și de familiar, care m-a făcut să mă simt singură, dar și liniștită în același timp.

Mai aveam doar două bancnote de douăzeci de lire, și mai erau trei zile până la salariu. Totuși, poate ieșea ceva de aici.

- Sigur, am răspuns. Fac eu cinste. Hai să mergem la Ritz.

Două cocktailuri cu șampanie la barul „Rivoli“, treizeci și opt de lire. Mai aveam douăsprezece pe cardul Oyster și două în buzunar. Nu voi mânca prea mult până la sfârșitul săptămânii. Probabil că era o prostie să fac pe grozava, dar uneori trebuie să ai o atitudine sfidătoare. Leanne - Mercedes - amestecă entuziasmată cu o unghie fucsia falsă prin lichiorul de cireșe amare și sorbi bucuroasă.

- Foarte bun, mulțumesc mult! Deși eu acum prefer Roederer.

Învățătură de minte să nu mai arunc cu banii.

- Lucrez în apropiere, i-am spus. În domeniul artei. La o casă de licitații. Mă ocup de Vechii Maeștri.

De fapt, nu era așa, dar nu cred că Leanne știa diferența între un Rubens și un Rembrandt.

- Elegant, a răspuns ea.

Părea plictisită și se juca cu umbreluța din pahar. Mă întrebam dacă regretă că mă strigase, dar, în loc să mă enervez, am avut jalnica senzație că vreau să îi fac pe plac.

- Așa pare, dar salariul este de mizerie, i-am șoptit, simțind lichiorul și zahărul cum îmi ajungeau în sânge. De obicei, sunt lefteră.

„Mercedes“ mi-a spus că era de vreun an în Londra și lucra într-un bar de noapte din St. James.

- Este un loc stilat, dar plin de aceiași nemernici. Nimic dubios, adăugă în grabă. Este doar un bar. Dar bacșișurile sunt fabuloase.

Mi-a spus că ar câștiga două mii pe săptămână.

- Dar te îngrași, a zis întristată, împungându-și cu degetul burta aproape invizibilă. De la atâta băutură.

Măcar nu trebuie să plătim noi. Olly spune că putem să o vârsăm la plante, dacă trebuie.

- Olly?

- Proprietarul. Eh, ar trebui să vii pe acolo cândva, Judy. Ai putea lucra în tura de noapte. Olly caută mereu fete. Mai vrei unul?

La masa de lângă noi se așezase un cuplu mai în vârstă, îmbrăcați elegant, care se duceau probabil la Operă. Femeia aruncă o privire critică spre picioarele bronzate artificiale ale lui Mercedes și spre decolteul ei plin de sclipici. Mercedes s-a întors cu scaunul, și-a desfăcut și și-a apropiat încet picioarele, arătându-mi mie și bietului bătrân chiloțelii tanga din dantelă neagră, în tot acest timp privind-o în ochi pe femeie. Nu mai era cazul să ne întrebăm dacă avea cineva vreo problemă.

- Cum ziceam, te distrezi, a continuat ea când femeia și-a mutat privirea în meniu, roșie la față. Fetele sunt de peste tot. Ai putea să arăți criminal, dacă te-ai aranja un pic. Hai!

M-am uitat în jos, la costumul meu Sandro din stofă neagră. Sacou cambrat, fustă scurtă, lejeră și plisată. Trebuie să arate în mod intenționat cochet, profesionist, cu un aer boem, sau cel puțin asta îmi spusese când cususem tivurile pentru a nu-știu-căta-oară, dar, pe lângă Mercedes, arătam ca o cioară deprimată.

- Acum?

- Da, de ce nu? Am o grămadă de chestii în geantă.

- Nu știi ce să spun, Leanne.

- Mercedes.

- Scuze.

- Hai, poți purta bluza mea din dantelă. O să arate beton pe sânii tăi. Sau ai vreo întâlnire?

- Nu, am răspuns, lăsând capul pe spate pentru a bea ultimele picături de șampanie și angostura¹. Nu, nu am nici o întâlnire.

¹ Bitter concentrat, folosit pentru aromarea cocktailurilor (n.red.)

capitolul 2

Am citit undeva că efectul și cauza ar fi măsuri de siguranță împotriva neprevăzutului, împotriva mutabilității îngrozitor de imprecise a hazardului. De ce m-am dus cu Leanne în ziua aceea? Nu fusese o zi mai rea decât oricare alta. Dar alegerile se fac înainte de apariția explicațiilor, chiar dacă vrem sau nu să știm asta. În lumea artei, există doar două case de licitații importante. Ele sunt cele care fac vânzările de sute de milioane de lire, care se ocupă de colecțiile ducilor disperati și ale oligarhilor nerăbdători, care expun în sălile lor liniștite de muzeu frumusețea și măiestria a mii de ani și le transformă în bani mulți și sexy. Când am obținut locul de muncă la British Pictures, acum trei ani, simțisem în sfârșit că am reușit. Cel puțin pentru o zi sau două. Mi-am dat seama repede că hamalii, cei care chiar ridicau obiectele, erau singurii cărora le păsa de tablouri. Restul ar fi putut la fel de bine să vândă chibrituri sau unt. Deși fusesem angajată pe merit, și în ciuda eforturilor mele, a dăruirii și a cunoștințelor despre artă destul de impresionante, am fost obligată să recunosc că, din punctul de vedere al standardelor casei, eu nu mă remarcam. După câteva săptămâni în cadrul departamentului, mi-am dat seama că nimănui de acolo nu îi păsa că puteai face deosebirea între un Bruegel¹ și un Bonnard², în schimb erau alte coduri importante de spart.

Cu toate astea, după trei ani, existau lucruri care îmi plăceau la serviciul meu. Îmi plăcea să trec pe lângă portarul în uniformă spre holul ce mirosea a orhidee. Îmi plăceau privirile mulțumite pe care clienții le păstrau pentru „experți“ în timp ce urcam scările impozante de stejar, pentru că, firește, tot ce era legat de casa de licitații arăta impozant și vechi de trei secole.

¹ Pieter Bruegel cel Bătrân (1525-1569) - cel mai important pictor flamand al secolului al XVI-lea (n.red.)

² Pierre Bonnard (1867-1947) - pictor, ilustrator de carte și litograf francez (n.red.)

Îmi plăcea să trag cu urechea la conversațiile euro-secreta-
tarelor, vocalele lor franceze și italiene fluturându-le pe
buze la fel de energic precum părul. Îmi plăcea faptul
că, spre deosebire de ele, eu nu încercam să prind vreun
manager de fond de investiții în cârlionții coafurii mele.
Eram mândră de ceea ce realizasem, obținând un post
de asistentă după un an de stagiu la British Pictures. Nu
că așa fi avut de gând să rămân în acel departament pen-
tru prea mult timp. Nu intenționam să îmi petrec restul
vieții uitându-mă la tablouri cu câini și cai.

Ziua aceea, în care m-am întâlnit cu Leanne, începu-
se cu un e-mail de la Laura Belvoir, directoarea adjunc-
tă a departamentului. La subiect era trecut: „Acțiune
imediată!“, dar nu avea conținut. M-am dus la biroul ei
să o întreb ce anume dorea. Șefii fuseseră la un curs de
management, iar Laura adoptase ideea de comunicare
electronică între birouri, dar, din păcate, nu ajunsese la
partea cu scrisul mesajelor.

-Am nevoie să faci atribuiri pentru tablourile
de Longhi.

Pregăteam o serie de lucrări ale artistului venețian
pentru vânzarea următoare cu temă italiană.

-Vrei să verific titlurile din depozit?

-Nu, Judith. Asta este treaba lui Rupert. Du-te la
Heinz și vezi dacă poți identifica subiecții.

Rupert era șeful departamentului, care rar apărea
mai devreme de unsprezece. Arhiva Heinz are un cata-
log imens de lucrări cu titlu; trebuia să caut care nobil
englez al secolului al XVIII-lea pozase pentru Longhi,
pentru că identificarea anumitor indivizi stârnea intere-
sul cumpărătorilor.

-Bine. Ai un set de fotografii, te rog?

Laura a oftat.

-În bibliotecă. Sunt notate Longhi/Primăvară.

De vreme ce casa de licitații ocupa un bloc întreg,
era un drum de patru minute între departament și bi-
bliotecă, pe care îl făceam de multe ori pe zi. În ciuda
aparențelor că la exterior arăta de secol XXI, funcționa

precum o bancă victoriană. Mulți angajați își petreceau
zilele făcând drumuri pe coridoare pentru a-și duce foi
scrise între ei. Arhiva și biblioteca nu erau computeriza-
te în mod corespunzător; adesea te împiedicai de mici
fantome dickensiene blocate în unghere, între munți de
chitanțe multiplicat de trei ori. Luasem plicul cu poze
și mă întorceam spre biroul meu să îmi iau și geanta.
Mi-a sunat telefonul.

-Alo? Sunt Serena de la recepție. Am pantalonii
lui Rupert.

Așa că am alergat la recepție, am luat sacoșa cea mare
de la croitorul lui Rupert, trimisă prin curier de la o
distanță de circa cinci sute de metri, de pe Savile Row, și
am dus-o în departament. Laura a ridicat privirea.

-N-ai plecat încă, Judith? Ce tot faci? Ei bine, dacă
tot ești aici, îmi aduci te rog un cappuccino? Nu de la
cantină, du-te la localul acela micuț și frumos din Crown
Passage. Să iei bon.

După ce am dus cafeaua, am plecat pe jos spre arhivă.
Aveam cinci fotografii în geantă, scene la teatrul Fenice,
la Zattare și o cafea de pe Rialto, și, după ce căutasem
câteva ore prin cutii, făcusem o listă cu douăsprezece
identificări sigure ale celor ce pozaseră și fuseseră în Ita-
lia în același timp când se făcuseră portretele. Am veri-
ficat indexul Heinz cu pozele pentru ca atribuirea să fie
corectă pentru catalog și le-am dus înapoi Laurei.

-Ce sunt astea?

-Colecția Longhi la care mi-ai spus să lucrez.

-Aceste Longhi sunt de la licitația de acum șase ani.
Zău așa, Judith. Pozele erau în e-mailul pe care ți l-am
trimis de dimineață.

Acela era e-mailul care nu avea nici un conținut.

-Dar, Laura, mi-ai spus că sunt în bibliotecă.

-Mă refeream la biblioteca electronică.

Nu am spus nimic. M-am logat pe catalogul on-line al
departamentului, am găsit pozele corecte (notate ca
Lunghi), le-am descărcat pe telefon și m-am întors
la Heinz, după ce Laura m-a certat că pierd timpul.

Am terminat al doilea set de atribuiri până s-a întors ea de la Caprice, unde luase prânzul, și am început să dau telefoane clienților care nu răspuseseră invitației de a vedea colecția în privat înainte de licitație. Apoi am scris biografiile și le-am trimis prin e-mail Laurei și lui Rupert, i-am arătat Laurei cum să deschidă un atașament, am luat metroul către depozitul de Arte Aplicare, de lângă Chelsea Harbour, pentru a verifica o mostră de mătase despre care Rupert credea că s-ar potrivi cu o pictură de Longhi, am descoperit – fără să surprind pe nimeni – că nu se potrivea, am mers pe jos înapoi mare parte din drum pentru că linia Circle era blocată la Edgware Road și am ocolit pe Piccadilly spre Lillywhite ca să iau un sac de dormit pentru excursia cu cortul a fiului Laurei, reîntorcându-mă epuizată și transpirată la 5.30, pentru a fi certată din nou că ratasem vizionarea de către cei din departament a picturilor la care lucrasem toată dimineața.

– Zău așa, Judith, a remarcat Laura. Nu o să progresezi niciodată dacă alergi prin oraș în loc să te uiți la tablouri.

Lăsând la o parte ieșirile nervoase reprimite, poate nu era atât de surprinzător că, atunci când o întâlnisem pe Leanne la stația de metrou, puțin mai târziu, chiar simțeam nevoia să beau ceva.

capitolul 3

Interviul meu de la clubul Gstaad, din acea seară, s-a rezumat la Olly, finlandezul gigantic și morocănos, maestru de ceremonii și bodyguard, care se holba la bluza de dantelă crem pe care o îmbrăcasem în grabă, în toaleta de la Ritz.

– Ții la băutura? mă întrebă.

– E din Liverpool, a chicotit „Mercedes“, și astfel lămurit.

Așa că, în următoarele opt săptămâni, am lucrat la club joi și vineri. Nu la ore preferate de persoane de vârstă mea, însă ieșitul la un pahar cu colegii de muncă nu era oricum un aspect al carierei mele. Numele acestui club, la fel ca și orice altceva legat de acesta, era o încercare eșuată de a simula rafinamentul; singurul lucru real în legătură cu clubul era prețul usturător al șampaniei. De fapt, nu arăta prea diferit față de Annabel, fostul club de noapte de la câteva străzi depărtare, din piața Berkeley. Aceiași pereți galbeni Sloane-Ranger¹, aceleași poze bune-rele, aceleași adunături îngrozitoare de bărbați în vârstă și burtoși, aceeași cohortă de fete care nu erau chiar prostituate, dar care aveau nevoie de ajutor pentru a-și plăti chiria. Treaba era simplă. Cam zece fete se strângeau acolo, cu jumătate de oră înainte de deschiderea clubului, adică la nouă, pentru un pătărel oferit de barmanul Carlo, îmbrăcat în sacoul său alb călcat perfect, dar ușor scămășat. Restul angajaților erau o băbuță care se ocupa de hainele clienților, și Olly. La ora nouă fix, acesta deschidea ușa dinspre stradă și spunea aceeași glumă, pe un ton solemn:

– Bun, fetelor, jos chiloții.

După deschidere, stăteam acolo la discuții, răsfoind reviste cu celebrități sau trimițând mesaje timp de o oră până apăreau clienții, aproape întotdeauna neînsoțiți. Ideea era că alegeau o fată pe care o plăceau și o luau să stea împreună într-un separeu tapetat cu catifea roz, obicei ce era numit, fără menajamente, „închiriere“. Când erai închiriată, obiectivul tău era să îl determini pe client să comande cât mai multe sticle de șampanie ridicol de scumpe. Nu aveam salarii, doar zece la sută din fiecare sticlă și ce voia clientul să ne lase. În prima mea seară, m-am împleticit de la masă când ajunsesem la jumătatea celei de-a treia sticle și am rugat-o pe băbuță să îmi țină părul în timp ce mă forțam să vomit.

¹ Termen folosit în Marea Britanie pentru a desemna o persoană bogată, care face parte din clasa superioară a societății și care afișează adesea o atitudine superioară, arogantă. (n.red.)

- Fată proastă, a spus cu o satisfacție bolnăvicioasă. Nu tu trebuie să o bei, și cărți!

Așa că am învățat. Carlo servea șampanie în niște pahare enorme, cât acvariile de peștișori aurii, pe care le goleam în găleata cu gheață sau în ghiveciul cu flori imediat ce clientul se ridica de la masă. Altă strategie era să îl convingem să invite un prieten pentru a bea un pahar. Fetele purtau pantofi cu toc, niciodată sandale, pentru că un alt truc era să îl tachinezi cât să-l convingi să bea șampanie din pantoful tău. Poți să torni surprinzător de multă șampanie într-un pantof Louboutin numărul 39. Dacă toate astea dădeau greș, pur și simplu, o vărsam pe jos.

La început, mi s-a părut surprinzător că localul rezista pe piață. Părea de-a dreptul eduardian, tot flirtul stângaci și tarifele exorbitante pentru companie. De ce s-ar deranja vreun bărbat să facă asta, când putea comanda orice de pe aplicația I-Prostituată? Totul era dureros de demodat. Dar am înțeles treptat că exact asta îi făcea pe bărbați să se întoarcă. Nu căutau sex, deși destui dintre ei deveneau cam îndrăzneți după câteva acvarii de peștișori aurii pline cu șampanie. Nu erau cuceritori, nici măcar nu visau asta. Erau indivizi normali, de vârstă mijlocie, căsătoriți, care voiau să se prefacă preț de câteva ore că erau la o întâlnire reală, cu o fată adevărată, una frumoasă, îmbrăcată bine și politicoasă, care chiar își dorea să vorbească cu ei. Mercedes, cu unghiile și extensiile ei, era, oficial, cea mai neastâmpărată, pentru clienții care voiau ceva mai îndrăzneț, dar Olly prefera ca noi, restul, să ne îmbrăcăm în rochii simple, bine croite, să nu ne fardăm prea mult, părul să fie curat, bijuteriile discrete. Bărbații nu voiau să riște scandaluri sau să afle soțiile lor, probabil nici măcar rușinea și efortul de a li se scula. Indiferent cât de uimitor de patetic era, voiau doar să se simtă doriți.

Olly își cunoștea publicul și îi oferea exact ce dorea. În club era și un mic ring de dans, iar Carlo juca și rol de DJ, pentru a crea iluzia că omul nostru ne putea oferi

în orice clipă o noapte disco, deși nu trebuia să încurajăm asta niciodată. Aveam un meniu, cu o friptură foarte bună, scoici și înghețate - bărbaților de vârstă mijlocie le place să privească fete mâncând deserturi care îngrașă. Evident că deserturile rezistau în stomac până făceam un drum discret până la baie. Fetele care luau droguri sau care erau prea ușurate nu rezistau nici o seară - era un anunț politic pentru domni, care îi informa că era strict interzis să însoțească orice doamnă în afara clubului. Scopul era să tânjească după noi.

Abia așteptam serile de joi și vineri. În afară de Leanne (încă nu mă gândeam la ea ca fiind Mercedes), fetele nu erau nici prietenoase, nici neprietenoase, amabile, dar nepăsătoare. Nu păreau interesate de viața mea, poate și pentru că nici unul dintre detaliile privind viețile lor nu erau reale. În prima seară, în timp ce ne plimbam puțin ameteite pe Albemarle Street, Leanne a sugerat să îmi aleg un nume pentru club. Al doilea prenume al meu era Lauren; neutru, anost.

Am povestit că studiez istoria artei la seral. Toate fetele păreau să studieze câte ceva, mai ales administrarea afacerilor, și poate unele dintre ele chiar studiau asta. Nici una dintre ele nu era englezoaică; era clar că ideea că lucrează în bar pentru a-și îmbunătăți condiția atinge un fel de coardă Eliza Doolittle a clienților. Leanne își modificase accentul de Liverpool, „pernă” suna ca „piernă”; și eu mi l-am modificat pe al meu, cel pe care îl foloseam la serviciu, care devenise vocea în care visam, pentru a-l face să nu pară îmbunătățit de orele de dicție, dar, spre satisfacția evidentă a lui Olly, tot aveam un accent „rafinat”.

La locul meu de muncă de zi, de pe Prince Street, erau acele milioane de coduri. Poziția fiecăruia pe scara socială putea fi calibrată până la gradul n dintr-o singură privire, și era mult mai greu să înveți regulile decât să identifici tablourile, pentru că scopul regulilor era tocmai acela că dacă făceai parte din cerc, nu trebuia să ți le spună nimeni. Orele petrecute învățând cum